

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΕΟΝΤΖΑΚΟΣ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ
ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΩΝΑ

ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2014

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Δημήτρης Λεοντζάκος: *Τα σκυλιά του Ακταίωνα*

1η έκδοση, Σεπτέμβριος 2014

Φωτογραφία εξωφύλλου: Γιάννης Ισιδώρου
Μακέτα εξωφύλλου και σχεδιασμός βιβλίου:
Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Στέλλα Τσάμου

ISBN: 978-960-504-116-8

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

Του ιδίου:

Κόμικ [Τα Τραμάκια, 2001]

Η Κίρκη ξαφνικά [Μεταίχμιο, 2004]

Τίγρεις σε ενυδρείο [ανέκδοτη συλλογή]

Κινέζικα [Νεφέλη, 2010]

Τα σκυλιά του Ακταίωνα [Νεφέλη, 2014]

Το μάτι και η Νύχτα [ανέκδοτη συλλογή]

Τοπία Ξανά [ανέκδοτη συλλογή]

*Υπάρχει άραγε πιο αλλόκοτο όραμα από εκείνο που είδε
ο Ακταίων πίσω από τις παραμερισμένες φυλλωσιές;
Τόσο βαθιά ονειρεύεται λοιπόν μέρα μεσημέρι(...);
Μήπως ο ίδιος επινόησε τις μορφές αυτής της θεοφάνειας;*

Pierre Klossowski, *Το Λουτρό της Άρτεμης*

[Turbare semetipsum*]

Με τραγική έπαρση
Είπε επωμίζομαι
Με κουβαλώ
- η εύκαμπτη σιωπή σου είμαι εγώ -
Πνέω και με κουνώ
Αινιγματικά με εκπνέω
Σαν σε χορό
Σαν σε χορό με λεύκες
Αλέες εαυτού περιέχω
Άνθη ματιών
- τα μάτια του αιφνίδια κατακόκκινα άνθη -
Κόμπους φτερά και φτεράκια
Μουσικές κόσμων
Φλεβίτσες χυμών
Ρευστούς ινοειδείς χώρους
Ηχεία λεπτότατης κόρης
Κι ένα συριστικό παρατεταμένο μουρμουρητό
Σαν τρένο
Σαν υπόθεση τρένου
Σαν ίλιγγος της υπόθεσης
Σαν καπνός του ιλίγγου
Που δεν πάει πουθενά
Που δεν φεύγει
Ούτε έρχεται
Αφού στριφογυρνώ
Με γυρνώ

Με κυκλώνω με σβήνω
Με χαϊδεύω
Με συστρέφω
Με φυσώ
Εμένα αναπνέω
Εμένα ακούω
Εμένα μιλάω
- φυλλωσιές στιγμιαίων εντόμων εκφωνώ -
Εμένα απαντώ

*Blaise Pascal, *Pensees*, 736
κατά Jacques Chevalier

[Ας καθίσουμε λίγο εδώ]

Ας καθίσουμε λίγο εδώ
Κι ας ακούσουμε
Των πουλιών τη δίνη
Των επερχόμενων το φιθύρισμα
Την κρούστα των πάγων
Του κάτω κόσμου την κρήνη
Τα σύννεφα
Τα κρουστά μιας εποχής
Που σίγουρα έρχεται

[Αργή σαν παιδί]

Αργή σαν παιδί και σαν
Κομήτης
Σαν τα πουλιά πάμφωτη
Και σαν τα άνθη
Φλέγεται
Λάμπει
Στη νύχτα μέσα
Η νύχτα είναι

[Διανύοντας την φυτική και αμύθητη]

Διανύοντας την φυτική και αμύθητη
- εκτός περιπάθειας -
Περίοδο του εαυτού
- πέτρες φυτά ζώα άστρα -
Η ψυχή μου εργάζεται
- να ξεχν(ώ) να ξεχν(άς) να ξεχν(ά) -
Ενθέτει κάδρα στον χώρο
Μεγάλους πίνακες πιθανών
Ανακλάσεις ψευδών
Εκθέτες δυνάμεων
Τρούλους εικόνων
Σε ανύπαρκτους τοίχους
Φυλλώματα κόσμων κουνάει
Στα φτερά του δάσους
Γλιστράει πουλιά

[Εάν δεν είναι]

Εάν δεν είναι
Πιο περιπετειώδη και πιο κρυφά
Τα φύλλα των δέντρων
Ποτάμιοι οι κορμοί που επινοούμε
Συνειρμικοί
Οι λαγοί που ονειρεύομαι
Λιγάκι διαγώνιοι
Διαγώνια στον ύπνο
Φανταστικά τα κλαδιά
Και τα πουλιά που επιθυμώ
Ας πω
Ένα χρυσό ερυθρό

[Γυναίκες με ταινίες γύρω απ' το λαιμό]

Γυναίκες με ταινίες γύρω απ' το λαιμό
Με υφάσματα
Άσπρα τυλιγμένα μεγάλα πουλιά
Στους κροτάφους
Γυναίκες-σμήνη
Αποδημητικές
Που ερωτεύτηκες
Πρωινός
Μ' αεράκι
- ηώιος! -
Και γκρεμίστηκες άτανδρος
Μυστικός
Απ' τα παράθυρα
Του πύργου των ματιών τους

[Ένα άνθος]

Ένα άνθος
Με τα έμβολα τα ελατήρια
Τους κυλίνδρους τα σκυλιά
Σαν τρελός άγγελος ορμάει
- γυρνάει -
Γυρνά
Κατά πάνω μου έμαθα μόνο
Τα αλλοπρόσαλλα βέλη
Καταπάνω μου
Οι πτήσεις τα ιώδια τα αιμοβόρα
Καταπάνω μου
Τα βουβά
Κάτι κόκκινο-σκοτεινό και πολύπλοκο
- μια Άρτεμη -
Με τρελά φτερά

[**Circulus Vitiosus Deus**]

Τι ωραίο ύψιλον
Οι χήνες στον αέρα

- που επιστρέφουν και αποδημούν
ξανά κοντά μου -

Τι ωραίοι οι λαγοί μες στα
Γαλάζια στάχια

- να σου χαϊδεύουν τα μαλλιά
να σου φιλούν τα μάτια -

Τρελάθηκαν και ανάβουνε
Τα ψάρια στον αιθέρα

- λεπτότατων απλών λευκών
νύχτα ανάστροφων όντων -

Και στο μελάνι που ρουφώ
Θα ανθίσει ο κόσμος όλος

[Τον Τροφώνιο]

Τον Τροφώνιο
Τον σκοτεινό μάντη
Τον Βοιωτό
Σήμερα σκέφτομαι
- και ηχεί τρομαχτικά -
Τον Αρχιτέκτονα
Εκείνον τον ιδιότροπο
Μπάσο
Που δεν ήθελε να εναρμονιστεί
Τα τρελά μαλλιά του
Μικρά κράτη πειραματικά
Και πώς
Ξαφνικά
Γέμισαν μήκωνες
Και λευκά φτερά

[Υπάρχει αντίλαλος πάντα]

Υπάρχει αντίλαλος πάντα
Και ρίχνουμε μια λέξη
Στεκόμαστε κοντά στο κενό
Στο πηγάδι του ποιήματος
Και ρίχνουμε μέλι
Στο στόμα των σκύλων
Τον εξαίσιο λαιμό σου

[Εκείνα τα λεπτά υφαντά]

Εκείνα τα λεπτά υφαντά
Από σάλιο επικίνδυνου αέρα
- εξώμυχα αράχνης λόγια -
Το ποίημα σε φτιάχνει
Σαν κύστη σε πλέκει σαν τομή
Υγρή
Κόσμου περίπλοκου ασταθή
Όπου
Κοφτερός
Ηχεί μόνος
- υπερθέτοντας σελήνης ουρλιαχτά -
Ο πλανήτης πόνος

[Εκείνα τα επιμηκυσμένα σώματα]

Εκείνα τα επιμηκυσμένα σώματα
Τα παρατεταμένα
Τα ελασματοειδή
Τα διακεκομμένα τα διασπασμένα
Τα ελλειψοειδή
Τα με κισσούς συνεχόμενα
Τα στολισμένα με άνεμο
Με τον άνεμο συνεχίζοντα τα όργανά τους
Τα μόνο επιφάνεια
Τα εξωστρεφή
Τα τοξοειδή τα διαγραμματικά
Τα ιπτάμενα τελικά
Από έναν αδιέξοδο ουρανό τα βρεγμένα
Τα υγρά τα ύπτια
Που κρυώνουν
- σκεπάστε τα λέξεις
σαν χιονοθύελλα σκεπάστε
σαν κουβερτούλα -
Τα υγρόληκτα τα ουράνια
Τα χειλικά
- τα πιο αβάσταχτης νοσταλγίας βουβά -
Τα θηλαστικά
Που έγιναν γλώσσα
Που τώρα μόνα

Στου θηρίου τα μάτια
Ανύπαρκτα
Στου ταύρου την πλάτη
Ολομόναχα
Ανθίζουν πουλιά
Ακατάδεκτα
Λάμπουν
Δακρύζουν μικτά